

VĚTRNÍK

Ročník L.

Sobota 19. října 2019

číslo 9.

Divadelní týden zakončili vampíři

Přehlídka je bohužel u konce. To znamená, že je za námi i vítání posledního souboru. Toto privilegium letos dostali kouřimští ochotníci.

Už na městském úřadě se projeví jako veselá kopa divadelníků. Po kratším přemlouvání dokonce zazpívali.

Soubor není ve Vysokém žádným nováčkem. Jelikož věděl, co a jak, přesun z úřadu před poštu nijak organizovaný nebyl. Hostesku Klárku Pampelovou na úřadě skoro nechali. Ovšem nástup před Krakonoše byl synchronizován dokonale. Takhle vzorný příchod jsme tu letos ještě neměli.

I když přijeli s komedií plnou upírů, na schodech divadla slavnostně slíbili, že nám krev pít nebudou, což splnili. Všichni diváci nakonec odešli bez jakékoliv ztráty tělních tekutin. Někteří možná naopak.

(eli)

dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Kouřim	malý sál
15:00	BUFO	velký sál
15:30		
16:00	Praha	
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	předání ocenění J. K. Tyl	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Recenze: Lenka Lázňovská

Martin Drahovzal, Bram Stoker:

Zločin na Lipnici aneb Dracula je zpět

Malá Divadelní Kumpanie Kouřim

Kouřimský soubor, tentokrát složený jak z různých souborů (Malé divadlo, Mršta Pršta, Dra-MaTáci), tak jednotlivců z území od Prahy přes Kouřim až po Kolín. Principál Martin Drahovzal, a nikoliv poprvé, působí jako autor, režisér a herec. Autorská variace na upírské téma chce parodovat jak známý román Dracula, jehož autorem je irský spisovatel Bram Stoker, který formou dopisů a deníkových výstřižků popisuje děsivé věci, které se odehrály v blízkosti tajemného hradu maďarského hraběte; román vyšel v roce 1897, tak béčkové horory (např. Romero), v nichž se vždy parta mladých lidí někam vydá s cílem něco zažít. Jediné, co zažijí, je tragický konec. Pro zpravodajskou úplnost musím dodat, že existují také novější filmové verze

románu. První natočil v roce 1992 americký režisér F. F. Coppola a v roce 2000 byl Dracula

natočen jako thriller (režie Patrick Lussier). V českém rybníčku existuje muzikál Dracula z au-

torské dílny Karla Svobody, Zdeňka Borovce a Richarda Hese. Režii měl legendární Jozef Bednárík a prvním představitelem byl Dan Hůlka. Nejnovější nastudování provedlo pražské Hudební divadlo Karlín, tentokrát s živým orchestrem.

V základní expozici inscenace je třeba připomenout starší inscenaci kladenského VADu Tajemný hrad v Karpatech. Vidíme jednotlivce obtížně se šplhající do kopce ke zřícenině, která připomíná papírové filmové kulisy, je však reálným objektem. Nedostaneme žádnou informaci, proč chtějí natáčet film, který bude lepší než

dávná televizní inscenace, a ani se nedozvíme, co je skupina zač. Nicméně se jedná o reálnou situaci. Přichází režisér a jeho

„víkendová láska“, oba v kožených kostýmech a černých brýlích, což je jasný signál, že půjde o parodii. Začíná se pracovat

s klišé, jak filmovými i divadelními (např. vztahy ve filmovém štábu). Filmové herectví je šmíra. To všechno představuje možné inscenační klíče. Žádný z nich v první polovině inscenace beze zbytku nefunguje. Navíc civilní poloha, která se prolíná s filmem, je z hlediska stylu a prostředků pouze falešné předstírání, do jevištní pravdivosti má hodně daleko. Naprosto matoucí jsou opakované repliky vztahující se k filmovému režisérovi Tarantinovi. Ten povyšuje béčkové filmy na umění a zamýšlený cíl inscenace = parodie se s tím v první polovině naprosto míjí. První půlka inscenace opravdu nefunguje, neboť chybí klíč. Překvapivě inscenace začí-

ná fungovat v poslední třetině (zhruba od posvěcené Matonky), a najednou prostředky přinášejí dokonce i onu zamýšlenou parodii. V tomto kódu můžeme číst i samotný závěr inscenace s Českým lvem. Z hereckého ansámblu zaujali dva lidé – Terka Terezy Benešové, ona naivní obdivovatelka Daniela Hůlky, která nakonec jediná přežije. Dobré momenty má Tom/Jonathan Tomáše Musila.

Škoda, že soubor nemůže na přehlídkách uvádět své podle mého mínění zajímavější Šílené nůžky. Asi by se o tom psalo lépe.

Půdička

Soubor z Kouřimi nám nabídl překomplikovaný a dlouhý příběh, v němž bychom předpokládali méně mnohmluvnosti a bohatší výběr neopakujících se divadelních nápadů. Značnou část diskuze jsme věnovali otázce, nakolik jsou herecké výkony jednotné a vyrovnané. Slib daný souborem v programu se nám zdál být naplněn.

Jediné, co se nezměnilo, je zvoneček

O přehlídce ho poslední dobou potkáváte buď na chodbách divadla, v šatně nebo při vítání, jak na harmoniku hudebně doprovází vystoupení Krakonošových dětí. Bývaly však doby, kdy nejprve vládl technice, sedával za osvětlovacím pultem, poté starostoval spolku Krakonoš. A zažil všech padesát přehlídkových ročníků aktivně. „Aktivně čím dál tím méně,“ směje se Honza Vaverka.

Jak Honza vzpomíná na festivalové začátky? „Do Žebráku jsme se jeli podívat, co se to tam vlastně děje. Mám takový dojem, že tenkrát tam byla nějaká bouřka, někde uhodilo a zhasla jim světla. Ta druhá, už vysocká přehlídka pro mě začala někdy na jaře roku 1971, kdy za mnou přišel Pepa Hejralů starší, známý už jako dědeček, a povídal: Honziku, bude tady národní přehlídka. Nejprve jsem se zaradoval, ale pak mě polil studený pot. Jestli tady bude divadelní přehlídka, tak to se asi bude v divadle a tam je potřeba svítit, říkal jsem si. To nebude jednoduchý. V divadle Krakonoš jsem byl od roku 1968 osvětlovač a věděl jsem, jaký mám světelný regulátor. To byl ještě takový stojanový, myslím, že se jmenoval Vohralík - dvanáct tahů nahoře, dvanáct dole. Když člověk chtěl něco rozsvítit, tak se v regulátoru nejprve zajiskřilo, případně tam prasklo nějaký ocelový lanko. Aby to nějak dopadlo, dvě noci jsme tenkrát s Mirkem Morávkovým nespali, jen jsme ten regulátor spravovali. Od roku 1974 jsme pak měli už regulátor nový, na který jsme od okresního výboru dostali 70 tisíc korun. Ten tu byl donedávna. A teď už tu máme digitální.“

Vzhledem k tomu, že přehlídka slaví padesátiny, dopadlo to o

té první i s regulátorem dobře. Kolik lidí tenkrát zajišťovalo techniku? „Já byl osvětlovač. Mirek Morávek byl jevištní mistr a chopil se i propagace. Šéfem techniky byl Pepa Hejral starší, který seděl u zvuku, k ruce mu byli jeho dva synové, Pepa a Honzík, tehdy ještě školáci. A školit nás jezdil Petr Malínek z okresního výboru. A protože i láska k divadlu prochází žaludkem, začalo se přemýšlet taky o stravování. Tak vznikla sekce kuchyňky, se kterou jsme měli takové vzájemné, dobrotivé hnípanice. Ale ve vši počestnosti. Ještě v divadle Krakonoš je někde Kniha přání a stížností, kde jsou všechny rozmíšky zdokumentované. No nezůstali jsme si nic dlužní.“

Kromě toho, že Jan Vaverka svítil představení, uvědomil si hned v počátku přehlídky, že nutnou součástí je také zpravodaj. A ten ve Vysokém prostě chyběl, než začal vycházet pravidelně Větrník. Informací bylo hodně, smyslu pro humor a recesi ještě víc, a tak vznikly Bobkové listy. „Bobkové listy známe

všichni jako koření a je to vavřín, sláva. Ale taky jsme tím názvem chtěli říct, že občas se tam píše to bobkách, čili o ničem,“ směje se Honza. Listy byly nabitě tolika informacemi a humorem, až kdosi usoudil, že to dvěma technikům zabírá příliš mnoho času a chtěl jim ulevit. Takže vyšla pouhá tři čísla.

Zajímalo mě, jak se práce v technice za těch padesát let změnila? „Hodně. Aktivně jsem v technice byl do roku 2001, tehdy jsem se stal starostou spolku a tím pádem jsem od světla tak nějak odešel a vedení techniky převzal můj syn Honza. Teď je v technice hodně hochů.“

A na co rád Honza vzpomíná? „Když jsem dělal osvětlovače. To mě opravdu bavilo, to jsem měl rád. Později jsem bral i syna Honzu, aby se přiučil.“

Pozoruješ nějaké změny na KDP? „Nějaký jsou každý rok. Teď obzvláště, když nastoupila nová technika, třeba videoprojekce. Stejný je jen zvoneček ohlašující začátek představení. Ten se nezměnil a nezdigitalizoval.“

(jn)

Zájem je, divadla jsou vyprodaná a to je hlavní

Potkáváte ji v hospůdce už od naprostého začátku. Dříve vám kávu nosila na vysokých podpatcích a v šatech s naškrobenou zástěrkou. Teď už si dovolí nosit i kalhoty a podpatky snížila. Ale v kuchyňce ji najdete stále. Všech padesát ročníků divadelní přehlídky viděla a během devětačtyřiceti se o vás starala Eva Macháčková.

V tom roce 1970 se odtud z Vysokého vypravil zájezd do Žebráku. Byli jsme tam jeden den. Přijeli jsme na večerní představení a nešel proud. Divadlo kvůli tomu začínalo až skoro před půlnocí, a tak se tam nejprve zpívalo a hrálo. Ale bylo tam vlastně strašně málo lidí.

No a jak to bylo s tou první vysockou?

I na ní jsem byla. Ta už trvala od soboty do soboty a já jsem na ní byla od úterka, protože Mařenka Hejralová mě požádala, abych zaskočila za číšníka, kterého propustila. A od té doby jsem na přehlídkách obsluhovala. Zpočátku byl jen ve dveřích postavený škopek a v něm se mylo nádobí. Prodávala se limonáda a pivo v lahvích. Tenkrát byla kuchyňka ještě promítačskou kabinou, byly tam velké promítačky, protože tu bylo i kino. Pak se všechno předělalo, provoz se zvětšoval, já jsem ze servírky postoupila na vedoucí kuchyňky. Ale obsluhovala jsem pořád, k tomu jsem zásobovala a organizovala. Bylo to náročné, ale teď už si to jen užívám.

Jak a kde jste tu jedli?

Stravování se měnilo. Úplně na začátku jsme chodili na náměstí k Bartoníčkom do hotelu na obědy. Pak začala Mařenka Hejralová vařit na půdě, ale kvůli hygieně musela skončit a připravovala jídlo jen pro místní. Půda se předělala na jídelnu a postupem času se jídlo začalo dovážet i pro ostatní účastníky. Ale sejkory na bále, ty se dělaly vždycky.

Jak se proměnili hosté, kteří za těch padesát let do divadelní hospůdky přišli?

To se dá říct jen těžko. Dříve to bylo všechno takové sváznější, možná někdy i upřímnější. Lidi sem vždycky strašně rádi jezdili. Je to prostě o době. Když sem začaly jezdit ty úplně první soubory, stavily se nejprve do kuchyňky pozdravit se, často i pomáhali. Dneska je úplně jiná doba, mnohem rychlejší, a tak se i ten provoz musel přizpůsobit. Už to není tak důvěrné, tak osobní. Už se úplně všichni neznáme.

Stíháš jít třeba na divadlo během přehlídky?

Ne. Vůbec ne. Když jsi celý den v kuchyni a pak máš jít do divadla, to už není ta správná chuť, jsem unavená, i kdyby to bylo sebelepší divadlo. Ale sledujeme představení, když je čas, z kuchyňky. Zbylo nám tam okénko po promítačské kabině.

Utkvěl ti nějaký konkrétní ročník v paměti?

Ráda vzpomínám na tu legraci, kterou jsme si tady užívali. Na patronátní večery ve vile. Ty byly fajn. Byl tam třeba soubor, který dostal prase a do rána mu ho ukradli. A když přišel soubor na hodnocení do divadla, tak prase bylo v loutkách. S technikou jsme se různě pošťuchovali. Ráda vzpomínám, jak

jsme o přehlídkách spávali v divadelní budově na půdě, jeden rok jsme měli i ráno v sedm rozcvičku před divadlem. Tehdy byly semináře už od osmi, takže jsme spěchali.

Co si v hospůdce lidi nejvíce dávají. Mění se jim s dobou nějak chuť?

Kdysi byly velmi oblíbené topinky, které teď už vlastně neděláme. Nebo párky, o ty byl velký zájem v době, kdy jich na trhu moc nebylo. Tady byly, tak si je každý objednával. Ale mění se způsob stravování, tak teď jdou víc hemenexy a hitem posledních let jsou palačinky. Letos tu uvádíme také retrodrinky, které se odkazují na míchané nápoje, co jsme nabízeli zhruba před dvaceti lety. Červánky, žabí škvrcy – ty šly ve své době ohromně. Dneska už o to lidi moc nestojí.

Setkala ses za těch padesát let s někým, s kým ses opravdu ráda poznala?

Jednotlivce bych asi jmenovat nemohla a nechtěla. Vždycky jsem ráda viděla a vidím ty lidi, co se každý rok vrací, pozdravíme se, popovídáme. Na ně se těším. A jestli se mění návštěvnost? To bych neřekla. Lidí je asi tak stejně po celých padesát let, jen teď se možná rychleji střídají, méně jich zůstává celý týden. Zájem o přehlídku je pořád, divadla jsou vyprodaná, a to je hlavní. (jn)

Co se stane, když smícháme Dobřichovice a brambory?

Dobřichovičtí ví, že se nemá nikam jezdit s prázdnou. Nejenže nám přivezli úchvatné divadlo, ještě s sebou přivalili 50 kg brambor a návod na jejich zpracování:

Recept na krkonošské sejkory nasladko

11 brambor
2 vejce
1 hrnek hladké mouky
perníkové koření
1 polévková lžíce medu
zakysaná smetana
olej na smažení
trochu moučkového cukru na posypání

Den předem si brambory uvaříme a necháme vystydnout. Druhý den brambory oloupeme a do mísy nastrouháme na jemno. Přidáme 2 vejce (žloutek i bílek), nastrouhaný perník nebo perníkové koření, med, hladkou mouku a pořádně promícháme. Vznikne těsto řidší konzistence. Pokud by bylo hustší, můžeme ho zředit trochou mléka.

Navlhčíme si ruku a z těsta vytvarujeme placky, které opékáme na rozpáleném oleji z každé strany přibližně dvě minuty.

Klevela

Do kastrolu dáme švestky, které zalejeme vodou, přidáme cukr a rozvaříme do pasty. Na závěr dochutíme rumem nebo jiným alkoholem dle naší chuti. Přidat můžeme také nastrouhanou pomerančovou či citrónovou kůru nebo šťávu

Ať vám sejkory s klevelou chutnají!

DOŠLO DO REDAKCE

Vážení a milí přátelé Vysoctí!

Rok se s rokem sešel a další přehlídka je před Vámi. Letos je to ročník jubilejní, 50., a tak se sluší i gratulovat! Tedy do další padesátky hodně sil a stálou chuť! A dá-li bůh, tak snad zase někdy přijedu „pobejt“.

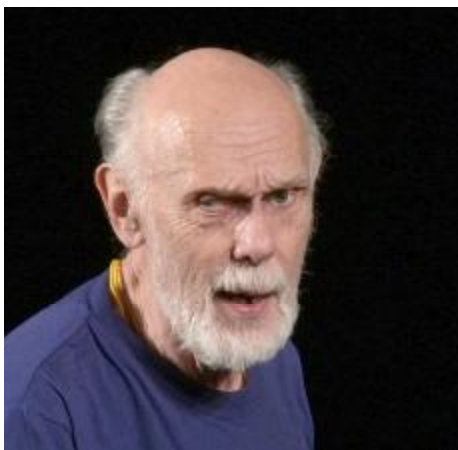
U Vás je vždy milo!

Váš Vladimír Altán Mátl

Došlo do redakce

Děkujeme za úžasný týden s vámi všemi ve Vysokém. Jste boží. Za rok se těšíme na shledanou. Mažoretky, Dům dětí a mládeže z Rokytnice nad Jizerou.

Závěrečná!

*Hej – náš milý Krakonoši!
Zas jsme tady – dívky – hoši!
Přijíždíme z dálky – z blízka,
ať prší nebo se blýská.
Po celý rok vzpomínáme –
po celý rok se nám stýská.
S pocitem – jak v plotě kůl –
těšíme se na ty chvíle
u tebe strávené – milé.
Kdo nejede – ten je...*

*Cvok.
To by přece nebyl rok,
kdy se plní krásná přání.
My všichni – posedlí hraním –
kulisama praštění
a do hraní zbláznění.
V říjnu musíme být tady!
Neboť přátel husté řady
čekají tu na setkání.*

*Velké divadelní klání –
posezení pěkně spolu –
likvidace alkoholu!
Mnohý na nás tupě zírá:
Vysoké? Vždyť to je díra –
Konec světa – věčně zima!
Netuší, jak je tu prima.*

*Všechny starosti se ztrácí,
když přátelé Vysočáci
popadnou nás v náruč svoji.
Jiným myšlenky se rojí:
co z toho divadla máte?
Něco na tom vyděláte?
Nebo vám jde jenom o to
vidět někde svoje foto?
Každý takový by zhrd –
kdyby věděl, že jen...
Radost – potěšení.
A to vůbec málo není.*

*Stovky přátel jsme tu našli.
A na mnohá místa zašli,
která bychom – moji milí –
si těžko navštívili.*

*Ted' jsme ve Vysokém – tady.
A jsou nás tu husté řady,
neboť – Krakonoši milý,
rádi bychom oslavili,
že máš všechny nás tu rád
i pod číslem 50.
Divadlo tu dlouho hlídáš,
celé generace vídáš,
Jak se na jevišti snaží,
Žes nás všechny hrozně blaží,
Že s úsměvem velkým v líci
Můžem vždy – v tomhle měsíci
Ať je slunko nebo mraky
Potěšit se s Vysočáky!*

*Každý rok si práci dáte,
velkou péči o nás máte!
Děkujem vám – každý – rád
křičí sláva – padesát!
Dík za vaši náruč milou,
že vládnete divnou silou,
která – i když silnější je,
všechny nás sem přitahuje.
Přejeme vám radost – zdraví
a i když vás jistě znají
ta týdenní péče – víme,
že zas za rok přijet smíme.*

*Krakonoši – buď vždy bdělý!
Ochraňuj tu kraj ten celý.
A v náručí pochovej
lidi – ať je jim tu nej!*

Jiří Hlávka

Vobskočácké hodnocení Den sedmý

Dobřichovická DS Dobřichovice představila úchvatné představení. Protože jsme se dočetli, že jsou to bezdomovci již deset let, tak komise rozhodla jim věnovat keramickou sadu džbánu a pohárků, aby mohli pít alespoň vodu. Cenu předá prezident Vobskočáku Standa Mareš

MDK Kouřim. Na svém zasedání poroty Vobskočák zjistil, že jeden člen komise již představení viděl. Po jeho převyprávění jsme se rozhodli udělit Drakulovi džbán na krev a kastelánovi, na zpříjemnění prostředí, dvě vázy na květiny. Cenu předáme po slavnostním vyhodnocení na Sejkoráku. Cenu předá Standa Mareš.

Ať žije divadlo, zvláště to Dobřichovické

Mezi hospodářkou KDP a Dobřichovickým divadlem to jiskřilo od prvního okamžiku, kdy se objevili ve Vysokém poprvé. A oni se tu zase od počátku cítili jako doma. Možná je to tím, že oni žádnou kamennou scénu nemají, ale hrají jen pod širým nebem.

„Děkuji vám za krásné představení a těším se opět na další setkání,“ prohlásila Marcela Škodová a předala Dobřichovickým letošní dárky. Připojil se k ní také Pepa Hejral, jenž konstatoval, že řady Dobřichovických podezřele řídnou od jejich odchodu z jeviště a na loučení už dorazila pouhá troska souboru. „Technika vám děkuje za vaše požadavky, protože se takto i ona vzdělává. Nejlépe se totiž člověk učí na vlastních chybách,“ děl Pepa.

Fakt, že Dobřichovičtí rychle domácí, platí i pro hostesky. Když přivezli do Vysokého hru Brouk v hlavě, angažovali svou tehdejší hostesku Klaudii, jež pak hrála jednu z povětrných ženštin. Z letošní hostesky Pavly učinil soubor zase svou nápovědku.

Přesto Pavla, byť již trochu členka souboru Dobřichovické divadlo, kromě přání vidět představení Je úchvatná taky zepředu prozradila něco ze zákulisí: „Nevím, kdy

soubor odešel z večírku, ale vím, kolik piv vypila Evža (představitelka Florence), která normálně pivo nepije vůbec,“ praskala Pavla. Těch piv bylo šest, ale malých. Ale protože ve čtvrtkách slavili manželé Říhovi, v jejichž obýváku se divadla zkouší, 45. výročí svatby, přidala

Pavla také květinu. Manželství je tak dlouhé a spokojené údajně díky společnému koníčku, jímž je právě divadlo. „Ať žije divadlo, a to naše zvláště,“ uzavřeli Říhovi svou řeč při loučení U Padesátnice.

(jn)

O jedné prapodivné rodině

Celý týden, ale nejen ten, jsme, my technici, pospolu a komunikujeme, co je nebo není potřeba, a jak by kdo co mohl udělat a kdy. Z naší činnosti poté vychází naše články. Ale o čem jsme zatím nepsali? Co jsme v tom množství termínů, kterým nikdo jiný nerozumí, zapomněli napsat? Že jsme rodina.

Spolek techniků tvoří deset odborníků na elektroniku a pak pár dalších, kteří přikládají ruku k dílu, kdykoliv je potřeba. Během přehlídky KDP je součástí také redakce tohoto zpravodaje včetně fotografa. Z našich diskusí jde mnohému hlava kolem. Jsme skupina stejně smýšlejících jedinců, kteří se neváhají hodiny bavit o rozdílu elektronky a tranzistoru, smát se historkám o vyschlém kondenzátoru, gramatickým chybám cizích autorů, nebo i hloubce ostrosti a kompozici různých fotografií.

Každý máme vlastní názor na dobré a špatné divadlo, někomu se líbí komedie, jinému dramata, muzikál, operetka, jednoaktovka nebo pantomima. Když ale něco nefunguje, hledáme společně

Spolek Techniků Divadla Krakonoš

podle možností řešení a původ závady. Opravit jakýkoliv upadlý konektor je jedním ze základních předpokladů technika. Orientace v komponentách a v protokolech nebo logice obvodů je zde stejně potřebná, jako je pro kuchaře nutná znalost receptů.

Díky tomu, že spolu vedeme různé diskuze, se vzájemně vzděláváme a učíme. Každý z nás je rok od roku trochu lepší v tom, co dělá, i v tom, co nedělá. Možná znějí slova velkoryse, ale je to tak. Možná s tím nesouhlasíte, ale to je všechno, co s tím můžete dělat.

Jsme spolu rádi. O tom svědčí také fakt, že i po práci zůstáváme občas spolu a diskutujeme o technických (a někdy i zcela odlišných) tématech odpočíváme. Také se skutečně stává, že aniž bychom spolu mluvili, víme, co druhý myslí, což se nejvíce projevuje u nasvécování scén, kdy člověk, co „chodí po světlech“, nemusí ani říkat, co má „ten u pultu“ rozsvítit. A společně se snažíme, aby členové divadelního spolku Krakonoš, soubory a diváci byli vždy (v rámci našich možností) spokojeni.

Jsme prostě mírně disfunkční rodina přátel, která má sice problémy, ale řeší je pomocí toho nejlepšího terapeuta na světě: divadla.

EMBA
SOLID BOARD & BOXES

Vysoká
pražská káva
www.kafujeme.cz
tel. 602 478 205

Liberec
Český rozhlas

noabe

BZ BROKER
COMPANY

NAE

EPRONA

Hrůzné tajemství Heleny V.

Existuje skutečně černá veverka? Běhá po vysokých pláních, v ovčích ohradách, sídlí v místních lesích? Helena V. tvrdí, že takový tvor v horském městečku rozhodně nežije.

Opak je však pravdou. Vzácná černá veverka s hnědávým žíháním se ve zdejší lokalitě skutečně vyskytuje. Vidět ji je sice vzácnost, ale není to nemožné. Hbitým lovcům z města L. se jeden exemplář divokého zvířete podařilo odchytit a v krabici převázané mašlí nevěřící Heleně předat.

„Vždyť je hnědá,“ prohlásila dáma zklamaně, avšak auditorium zjistilo, že Helena V. trpí vzácnou a naprostou barvoslepostí, o

teré do dnešního dne nic netušila. Smutný fakt potvrdil svými slovy rodinný přítel Milan S.

„Vidíte přeci, že léta žije s černochem a neví o tom!“

(frk)

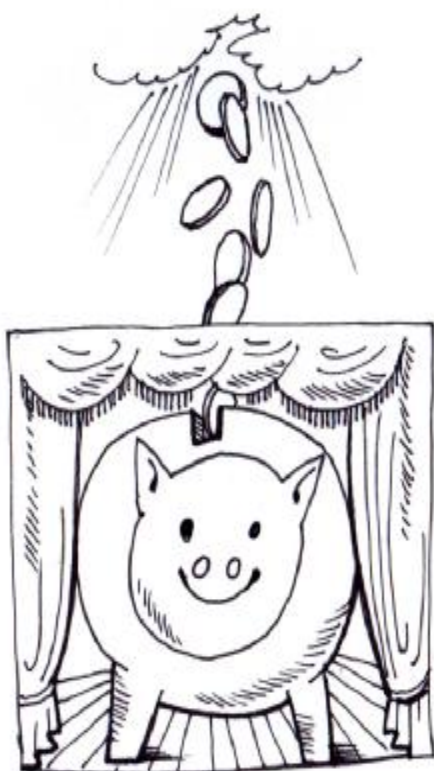

Do nekonečna a ještě dál

Máme za sebou předposlední hodnotící seminář. Kritika Dobřichovických byla plná chvály. Roli McMoona vynesli porotci příznacně až do měsíčních výšin. Sezení překvapivě nebralo konce, pořád bylo co dodávat. U porotkyně Petry Richter Kohútové to dokonce vypadalo, jako kdyby se nedostala celou přehlídku ke slovu. Milan Schejbal pak trefně nazval včerejší hodnocení Petřiným monologem se vstupy ostatních porotců. Není se čemu divit, divadlo bylo doslova úchvatné. (eli)

Androidy i jabka, vypněte si hnedka!

Také se na semináři zdálo, že přítomné hledá celý svět. Nebo minimálně, že do Vysokého došel telefonní signál. Několikrát se malým sálem rozezvoni telefon. Plejádu vyzvánění započal Jaroslav Vondruška. Výzvy Milana Schejbala, aby si hovor vyřídil přede všemi, nedbal a mobil s úsměvem vypnul. Dalším hříšníkem byla sama úchvatná Florenc. Následovala dvě další mobilní vyrušení. Za poslední z nich mohl mobil Alči Dvořákové. Redakce VyBulu tedy uvažovala, jestli nebude do příštích let vhodné zvážit použití věty: „Prosíme, vypněte si své mobilní telefony“ i během hodnocení. (eli)

Dobřichovice a ti ostatní sobě

Konečně budou mít Dobřichovičtí místo ke zkoušení a hraní svých inscenací. Dostali totiž dar shůry – žluté prasátko.

„Vysocké divadlo bylo postavené za peníze ze sbírky. Také to Národní je naše, jelikož na něj národ přispěl sebranými penězi. Tak proč by to podobně nemohlo fungovat také v Dobřichovicích,“ zamyslela se hosteska Pavla a věnovala Dobřichovickému divadlu žluté keramické prasátko, do něhož vložila finanční

počinek. Pokladnička oběhla celou hospůdku U Padesátnice a Dobřichovičtí mají na základní kámen. Od teď bude prasátko v obývacím pokoji Říhových, kam můžete nosit své příspěvky na stavbu tamního divadla.

(frk)

Dušan Zakopal

odevzdal výsledky svého „Dušanopotleskoměru“ a tím ukončil svou účast na vysoké přehlídce.

Komentář:

Ořechovská frekvence mezi smíchy 4'19,8" nemá konkurenci, stejně jako délka téměř 20' děkovačky s přídávky.

Stejně výrazná je závěrečná děkovačka s délkou přes 2 minuty a 21,14" u „úchvatné“ z Dobřichovic.

Potvrzují i úchvatnost inscenace.

*Zpracovatel: Dušan Zakopal,
který se stal obětí vlastní blbosti*

Dušanopotleskoměr - KDP 2019 od 11. 10. do 18. 10. 2019										
Soubor Inscenace	Délka představení jednání, celkem	Počet potlesků ve hře	časové celkem	časové ve hře	délka potlesků konce jednání (přestávky)	závěrečný vě. děkovačky	délka potlesků celkem	čekání na potlesk	délka jednoho potlesku celkem	Poznámka
	minut	kolikrát	vteřin	vteřin	vteřin	vteřin	vteřin	minut	vteřin	
DS Krakonoš Republiku za koně a fotbal	35'-105'=140'	5x	37"	37"	19,00"	140,00"	5,14"	20,0'	25,20"	
Ořechov Naši vaši furianti	65'	15x	107,74"	107,74"	104,00"	135,18"	306,92"	4'19,8"	4'19,8"	+18' děkovačka přídávky
Rádo by divadlo Klapý U kočičí báziny	43'+60'-103'		117,58"	0,0"	6,0"	111,58"	117,58"	51'50"	51'50"	TRAGEDIE
Boleradice Počestné paní aneb Mistr ostrého meče	57'-42'=99'	5x	216,56"	20,47"	30,93"	188,00"	216,56"	14'14"	30'93"	
Vamberk Létající snoubenky	54'-42'-96'	11x	160,73"	52,04"	108,11"	102,48"	62,63"	8'43"	15'35"	
Zákupy Víme, jak je důležité mít Filipa	33'-45'+23'-101'	2x	99,63"	5,20"	7,04"	92,59"	99,63"	20'12"	19'93"	
Dobřichovice Je úchvatná	50'+61'=111'	8x	182,06"	83,23"	158,17"	141,14"	182,03"	11'06"	18'12"	
Vobskočák Nočníkové představení	49'	11x	49,21"	49,21"	27"	27"	49,00"	4'40"	4'40"	
Kouřim Zločin na Lipnici aneb Dracula je zpět	56'+58'-114'	5x	156,80"	32,20"	124,60"	118,60"	156,80"	16'17"	22'24"	

Větrník, zpravodaj L. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Eliška Bochová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, ilustrace: Petr Kolínský. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

kontakt: vetrnik@kdpvysoke.cz.

Náklad 120 ks

Cena 10 Kč